

Womhaj Bóh!

Cizklo 7.
18. jebr.

Lětnik 10.
1900.

Szerbike njedzelske łopjenka.

Wudawaju ƚo kóždnu ƚobotu w Szmolerejz knihiczišczereni w Budyschinje a ƚu tam dostacź sa sztwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

Seragesima.

2. Korintiskich 12, 7—9.

A ƚo bych ƚo ja tych wyšokich szewjenjom pšches měru njepšcheshěhnył, je mi daty kól do czěła, satanowy jandžel, kiž by mje s pjasczu bil, ƚo ƚo ja njebych pšches měru posběhnył. Sa to ƚym ja tsi krócz tcho Szjesa prošyl, ƚo by wote mnje wotstupil. A wón je ke mni prajil: Dosć masch na mojej hnadze, pšchetoz moja móz je w ƚlabych mózna. Tcho dla chzu ƚo ja najradšcho ƚwojeje ƚlaboscze khwalicz, ƚo by ta móz Szhrystušowa we mni pšchewywała.

Porědko je szto ƚwojeho hnadneho sztanta tak wěšty byl jako ƚwj. Pawol. Wón móže prajicz: „Mi je ƚo ƚmilnosć dostała, s Bozeje hnady ƚym, sztož ƚym, jeho hnada njeje podarmo na mni dželala, dale je mi pšchipołožena króna teje prawdosće“. Ale kaž štari wo Pětrje praja, ƚo je jemu wot nozy jeho šapřeczka ƚem stajnje ƚylša na wócźku wišala, tak Pawola pšchezo šašo czorna ruka s dnjom mlodosće pšchima a dzerži jemu tu krej Szchězěpana a tych druhich, kotrychž běsche šwjasaŋych do Szerusalemu pšchiwjedł, pšched woczki. Tón njepšcheczł s tutymi dopomnjenjemi kaž s pjasczu na jeho ƚwědomnje bje, czěžka šrudoba panje na jeho duschu, a tak rucze hacž ƚo khwalicz chze, tamna stara wina ƚo jemu kaž kól, na kotrymž ƚo škóšnik kole, pšches wutrobu a myšł drěje. Te kamjenje, kotrež ƚu na Szchězěpana panyle, padaju jemu na duschu,

a hlóš jemu pšchiwola: „Ty jeno mjelcz, na twojej mlodosći leži pšcheczězka wina“. Tsi krócz je tcho Szjesa prošyl, ƚo by tola tutu czwilu wot njeho wšak. Ale je to wotmoltwjenje dostał: Dosć masch na mojej hnadze, pšchetoz moja móz je w ƚlabych mózna. Budź špokojom, ƚo ƚy hnadu namakał; dyrbi tuto dopomnjenje na twojim ƚwědomnju ležo wostacž kaž czěžki kamjen; hdyž wone tebie dele dzerži, dha wšchaf ƚym najmóznjšchi w tebi“. Tak wostaji tón Szjes nekotremužkuli wobroczenemu a wobhnadženemu s jeho prjedawšcheho hrěschneho žiwjenja kamjen w ƚwědomnju ležo; ale tež tutón kamjen je žohnowanje. Njesadžewa hnadze, ale šadžewa wšchaf šapomnjenju do stareho hrěcha, wuczki ƚo na kędžbu bracz a mudrje khodžicz. Tak drje je nam wšchitkim s mlodych lět ƚem date kól do czěła. Móže wšchelake mjena mēcz. Tón jedyn je w czaku njerosoma ƚobu hanil tcho Szjesa, na jeho ƚłowo a na jeho wbohich wěrjazyh a tak tu gmejnu Božu ƚobu pšchescžehal. Jedyn drugi je ƚo na štarschimaj czěžko pšchehřechil, drugi je ƚo s njepócziwosću womasał, tšeczi je ƚwěrnosć lamał, sztwórtny je ƚo s zušym kłblom wobohaczil. Je-li nětk tež tón Szjes hrěch wodal, dha ƚo tola nihdy žyle s pomjatka nješubi. S czakami tón Szjes kolej kónczil wotłama, w druhich czakach ma šašo nowy kónczil, kała a boli jara. Je pať džiwna hnada Boža, ƚo tón kól runje potom šašo kónczil dostawa, ƚo runje potom wjerczi a kała, hdyž chzemy ƚebje a druhich khwalicz. Njesšy jo nihdy šhonil, ƚo runje potom kaž wótry šhip do dusche leczi a kšhidła nahle

wošlabnu? Ma kóždy kwoj kol w czéle, a schtóž tón
snaje a czuje, tón so khwalenja wostaji.

Prjecz se kwětkym njerjadom,

Kiž mje w myšlach jima!

Wón se kwojim bohatstwom

Ma mni knjejtwo nima.

Za nětk Jesom Khrystuša

Lubowacz chzu zyle.

Miczo, schtóž kwět lubo ma,

Pravje njejtwebeli.

Hamjeń.

Puczowanie po Bożim pišnje

abo

lajke myšle nadendzech, Bože kłowo czitajo.

Podawa kwerńny czitar „Pomhaj Bóh-a“.

(Potraczowanie.)

1. Inihi Mójšakowe, 3. staw.

Luther praji: Tole je přeni evangelion a kłubjenje wo
Khrystušu, stalo so na semi, so by wón hrěch, kmjercz a helu
pšchewinyl a nař wot hadoweje mozy sbóžnych sczinił; do teho
wěri Hadam a wšchitny jeho potomny; pšches to je wón byl
šfšchesczjanom, a je byl wumoženy po kwojim padže.

A Bóh džesche k žonje: „Ty by přenja byla, kotraž by moju
kasnju pšchestupila; ty mař tež najbóle to šhonicz, i czimž bym
na pšchestupjenje i khostanjom hrošyl, a dyrbišc styš a kmjertny
strach wošebje czerpjecz měcz, a to runje w twojim wošebitym
powołanju, kotrež by pšched mužom doštala. Chzu tebi jara wjele
bolosczow nacžinicz, hdyž ty budžejš i czežkim životom; ty dyrbišc
i bolosczu džeczi porodžic, a twoja wola dyrbi twojemu mužej
poddana bycz. A hač runjež tebi pšchichod se štyškami a strachami
kwa, dha budže tola twoje požadanje po mužu tak khlne, so
mohlo so kaž khoroscz jědacz. Ty by so muža wdala, haj ty
by so nad nim i knjesom posběhnyla, jeho k pšchestupjenju kasnje
Božeje sawjedžizny; teho dla budžejš wot nětk wjele bóle wot
njeho wotwiřna, kajkež njeje moje postajenje wot špocžatka bylo,
a wón, tutón wot tebje sawjedženy muž, so by wón po mojej
woli twój pšcheczěl bycz mohł, kotryž by žonje, jako klabichemu
stawej, rady wšchu czešč wopokasał, budže i knjesom nad tobu.“

A k Hadamej džesche wón: „Dokelž by ty pošluchal hłošej
twojeje žony a njeřby pošluchal mojemu hłošej, ale by jědł wot
teho drjewa, kotrež czi sakasach a džach: „Ty njedyrbišc wot njeho
jěšč“, dha njedyrbišc wjazny knjes bje wšcheje mjeřny nad štwórbu
bycz, ja kajkehož běch ja tebje postajil; dha budž semja twoje dla
saklata, i prózu dyrbišc so ty wot njeje žiwicz twoje žiwe dny;
hórko budže tebi huřto a podarmo budžejš so cžasto došč na njej
bėdžic, a tola njebudžejš žně twojich prózow dom khowacz.“

Cžernje a wóřty budže tebi plodžic, jeli pilnje twoju rolu
njedželařc; a budžejš-li pilny, dha czi tola huřto došč hiščcze
njerjada narosče a wuřnyw podduřny, a tola budžejš na semju
šwjasańny, dokelž wšchu žiwjeńřtu potrebu wot njeje dořtanješc;
pšchetož so njeby wjazny plodny shtomow w šahrodže jědł, kotrež
běch tebi k jědži postajil, ale i kotrymž so njeřby špotožil, dyrbišc
wot nětk sela na polu jěšč.“

A kaž ratařke powołanje, ja tebje najpřjódžny postajene, tak
budže tež kóždžicke druge powołanje a kóždžicke drugi shtant ja
tebje a ja twojich potomnikow i poklecžom wobczěžene, a na wšcho
budže wojowanje a bėdnošč a nusa a wjele njetřebawšcheho džěla
šwjasańne. W počže kwojeho woblicza dyrbišc ty kwoj khlěb jěšč.
Tole budže wot nětk stajnje ja tebje a ja twoje džeczi twoje
wopravdžite powołanje, hdyž běšche ja tebje přjedy lořke, šměrne
šahrodniřke džělo w paradisu postajene. A tak budže cžap twojeho
žiwjenja, doniž so šlōncžnje njeřtanje, i czimž bym tebi jako ja
tebje postajenym dōntom hrošyl: hač so do semje sawróczišc,
i kotrejež by wšaty; pšchetož ty by próch, i procha wšaty a i procha
štworjeny, a budžejš so, so by dořtal pokhostaje sa twoje šhrěšchenje,
šakšo do procha wróczic.“

Tak wořmje knjes cžlowjekej, kotryž je pychu kwojeje duřche
wot so cžičnył, so by jeho pokhostal, tež pychu jeho cžělneho
semřkeho bycz, podajo jeho do wšchelakich bėdnoščow a khorosczow

a wšawřchi jemu dořpolne knježitwo nad druhimi štworjenjami a
podajo jeho cžělo, so by šhnil a do procha rořpadnyłe.

III. Bóh wuhna Hadama a jeho žonu, jimaj na měřto
řigowzownych šchóřzuchow kufnje i kořow scziniwřchi, se šahrody
Eden a šaraczi jimaj pucz i njebjeskimi štražnikami, so njemóhloj
so tam wjazny wróczic.

A Hadam po Božej porucznošči a pod Božim wodženjom
drje hiščcze kamón džěń, hdyž běšche šhrěřchil, ja řebje a ja kwoju
žonu knjesej wopor šjednanja woprowařche, a pšchi tutej škladnošči
přeni rař wohlada na šarěřanym, woprowajomnym šwěřjeczu, kajke
řlědy šměje kmjercz, jemu a jeho rodej napořožena; tola i wěru
mozowařche so wón tež Božeho kłubjenja a w jeje mozy tež pšchi
pomyšljenju na kmjercz šehrawajo so posběhnywřchi narjekny
kwojeje žonje, kotruž běšche přjedy „muřiza“ mjenował, řěwa,
t. j. žiwjenje, teho dla, so je wona macž wřchitlich žiwnych.

Wón by jej mohł, dokelž štej pšches nju hrěch a kmjercz
pšchichłoj, radřcho kmjercz abo macžet kmjercze narjez; tola wón
džerzi so teho, schtóž wón njewidži, jako by to widžal, a narjeknje
jej žiwjenje abo plodžekla žiwjenja, dokelž ma jeje řymjo
wojowacz i hadowym řymjenjom a k dobyczu pokracžowacz a žiwje-
nje a njeřchodnošč wuplodžic.

A Bóh tón knjes běšche pšchi Hadamowym woporje widžomnje
přchitomny a wjeřeleřche so, so Hadam takle kwoju wěru wopokasa.
A Bóh tón knjes sczini Hadamej a jeho žonje drařtu wot kořow.
Wonaj běřhtaj kwoju nahotu i řigowzownymi kopjenami pšchikryłoj;
tola i nimi řebi wěřřil šehraje a bōřny wone šahinu. Kože šarěřa-
nych woprowańřkich šwěřjatow pak běchu ja drařtu i molom
křmanřche, a Bóh woblecže jeju kam i tajkej drařtu, tak dopřědka
na to pokasajo, schtó budže něhdy w duchownym nastupanju cžinicz,
hdyž prawy a dořpolny wopor ja hrěch pšchidžje, hdyž budže
hrěřchny cžlowjek i prořetu řesajom řpěwacz mōž: Ja so wjeřelu
w tym knjesju, a moja duřcha so řraduje w mořim Bohu; pšchetož
wón je mje woblekł drařtu teho šboža, a se kufnju prawdořcže mje
wodžel.

(Potraczowanie.)

Daniela 12, 3.

Šlōř: Jeřus moja nadžija.

Žunu we tej wěčnošči,
Tam we Božim šbōžnym raju,
Kaž to wěřju sawěřczi,
Tam ja šakšo teho řnaju,
Kiž na semi kwerńne mje
Stajnje k Bohu wodžesche.

Šrimařche tež huřto mi
Š Božim kłowom do wutroby,
Dha mje pšches to k šbōžnošči
Je wón wodžil pšchezo radny,
So bych dořtal w njeřju dom,
Šjednocženy i řelušom.

Ja so na to wjeřelu,
Hdyž b'dže Bóh pšched řud nař stajicž,
Bo tym, hdyž kwět wopuřchczu,
So móžu ja tehdom prajicž:
„To je tón, kiž wucžesche
Mje, a k Bohu wodžesche.“

Kubla wěčnje dořtanu
Š nim we Božim křařnym raju,
Šbōžny i nim tež wořtanu,
Žemu ja to mōj džal praju,
Š nim chzu Bohu křwalbu dacž,
Džatny křerluřch šaspěwacz.

Njech dha nětk je, kaž tež chze,
Njech mje ludžo hanja w křwěcže,
Žunu so mi derje džje,
W njeřju wřchak řmy Bože džeczi;
To ja wěřju sawěřcže,
Bohu czešč do wěčnoščje.

G. řelař.

Mudrich a Slupischf.

Woneczanski bwinjazy pastyr mějesche dweju bynom, nahladneju pacholkow. Taj bēšchtaj mješwoczi jedyn kaž druhi, tak so bē žamo staršchimaj czeška wěz, jeju rojesnacž. Ale w myšlach a pozinkach njebēšchtaj jedyn kaž druhi.

Na staršchim i woseju widžachu ludžo bóršy, so jemu pschewita hłójčka na schiji steji. Haj, to bē hižo tehdy pytuncž, hdyž hišcže putnicžku wufhodžil njebē. Teho dla narjekny jemu žyła wješ Mudrich. — Ale mlódschi žo ludžom hlupy a czelazy šdajše, dofelž pomalu myšleše, a druhdy žhětro dolho traješe, prjedy hacž ja nēcžim pschińdže; teho dla dachu jemu ludžo pschimjeno Slupischf.

A kaž bēšchtaj hólčztaj na głowu, jedyn hinašchi dnžli druhi, tak bē to tež w skutkach. Šlajcže, tón mudry njebēše pachol, kaž žo žluscha. Wón honješe kury, torhaše po kerkach dundajo hněda, biješe krowy a mjetaje do pšow kamjenje. A šworawšchi něšto, ištož prut abo kij šawinuje, by to na druhich štorčzil, a byrnjež tež na šwojeho bratšika bylo, tak so prut a kij na tajke šhribjety pschińdže, kiž bēchu žyly bjes winy, a wón žam pufam wucžekny.

A tajkele nješmanojcže bē hižo šapocžal, hdyž bēše hišcže w přenich šholowčkach šhodžil. Po tajkich dnyrbjeli jemu po prawym Njedušchnik rěcačž.

Ale doniž bēše we wšchěm a na wšchitko mudracž a pscheklepanž, mēnjachu ludžo: wón wšchaf je jědlowa pješka, ale hdyž budže wjetšchi, žo přyšle a nješkutki minu; wón šmeje šhmanšche škutki, a i tajkej dobrej dohladneju głowu wón šawěicže dale pschińdže a budže išto wē fak wyško štačž.

Ženož štary nashonity wumjenkar i głowu wiješe a tajkim wěšcženjam druhdy pschištaji: Šo wón wyško pschińdže, drje žo mi k wěrje podobne šda, ale hinaš hacž wam: wyško štačž drje budže wón i czeška, ale trašch i wyško wšacž. —

Na to wawšnje bē Slupischf dušchny a pošwaleny šhlopž. Wón da hněšdam a ptacžkam pokoj, wobšhadžowaje se škotom pomalu, bē jeho towaršcham šwolniwy a šnješy te pufi, kotrež bychu hewaf Mudricha palicž dnyrbjale, ščešpnje.

Šo tajkim by ja njeho pschimjeno Dušchnik najpschihódniješe. A dofelž bē wón štruchliwy a njechaješ žwětej do woczow štupacž a ja šhwalbu lojicž, praji žyła wješ: Wajštrjež šunkta wostanje šunkta, kiž njebudže cžaš žiwjenja ničžo druge hacž po šwojim nanje nēšajki šwinjazy pastyr.

* * *

W tym cžašu, hdyž bēšchtaj Mudrich a Slupischf do polnych lét pschischlaj, šemrē tamnišchi kral a šawostaji jenicžku džowku. Ta bēše krašna kaž róža.

Š bliska a i daloka jědžachu mlódzi wječhojo žem, so bychu krašuu přynzešu wohladali, a jeli móžno bylo, ju ja mandželšku dostali.

Wjes tymi pak bēše jedyn, kiž chzyše ju psche wšchu měru radny mēčž.

Šej pak žane myšle na žentwu njeńdžechu; duž njechaješ žanemu mužej poddana byčž. Teho dla wupraji wona šjawnje: „Žanemu nočžu žo wudacž, šhiba temu, kiž mi tš nje móžne škutki wufonja.“

Duž šapowē rufu runje kaž wšchěm druhim, tež temu, kotryž najbóle wo nju wojowaje, a žo i nim nješlubi, tak šchwarny hacž bē. Ale to bē ja nju kaž jěd. Nawoženja žo i wjecžiwym duchom tak špyri, so šebi ja wufke pjenješy cžinkarja naja, so by přynzešy tak nacžinił, so by wonēmił, hacž nješchińdže cžlowjek, kiž by te tš škutki wufonjal. Šo rēka: wotnēmicž nje móže nišdy.

Šso wē, so bē to žalošne horjo, hdyž špóšna, so jashf wjazy rēcžecž njecha. A hdyž žo jej praji, na cžim to leži, a išto je to jenicžke, ištož mohło ju wumóž, wosjewi wona šhěšje: „Mlóženz, kiž mi i štjomi škutkami k rēcženju dopomha, teho chzu žona byčž, a byrnjež by na pjezy abo pastyrni rodženy byl.“

Wufke prajenje nētko po kraju džěše, išto te žadanje je. A džiwne bēchu wotmolny:

Najprjedy dnyrbi cžinjeť wšchē muchi a mušchi i dwazyčoch kralowškich šonjemzow wuhnacž, so tam ani jena wostacž nješmē.

Šotom dnyrbi dwazyčzi mērtow jahlow, do pēška šmēšchanych, šwubēracž, tak so tau žana wostacž njednyrbi.

A napošledk dnyrbi dwazyčzi šlotnych pacžerčow, kotrež we hłubofim jěšorje tčža, šwucžahacž, so ani parlicžka na dui nje wostanje.

A najcžešče je: wón k žanemu i tchle štjoch škutkow wjazy cžaša hacž ke mišchi šwonjenje nješmēje. —

Še špodžiwanjom prajachu ludžo: Šchto by to mohł?

Žadny cžlowjek to nje móže. A i teho je widžecž, so přynzeša něma wostanje.

(Štónčenje pschihodnje.)

Wěnz cžescže wot wšchelafich róžow.

Šlóbž: Š, Božo fak dolho tak atd.

Šnjes Šesus praji:

Ša k cžescži tam mój wěnz cži dam,
Š, dušcha! kiž mi wěrna,
A w njebu tam žo šlubju žam
Cži, hdyž do kónza šwěrna,
Tež wjedu ja cže se šwěta,
Šdyž pada cžělna hěta
Na pucžu tu psches nóznu cžmu,
Šdžež nowy džěń cži šwita.

Wěnz cžekny mój b'dže junu twój,
Dušcha, wo kotryž žo bēdžišch,
Wón róže ma, cži krašnosčž da,
Kaž hižo tu jón widžišch,
A wšchitke, ty je šnajesch wšchē,
Kaž porjadu tu džejja,
Šich barby žu, kaž widžišch tu,
A fak jich mjena šmēja.

Wěnz k cžescži tam šym wil cži žam,
Šdžež tajke róže kčžejja,
W wšchej lubošcži, tam w šahrodže,
Š mojoy Šethšemanaja,
Še róže tu cži k wucžbje žu,
Kóžda po šwojej wucžbje,
Šdyž kēžbu ty mašch na nje wšchē,
Ty junu nje b'džesch w šrudobje.

Šsněhowka praji:

Ša přenja džěch a k wěnzkej bēch,
Šsněhowka chzu ja rěcačž,
Ša šwonju cži, tu na šwēczi,
Šo psched šym dnyrbišch cžěfacž,
Kaž Šesus b'dže šej žadacž cže,
Šdyž junu pschińdže k šudu.
Uch šhwataj ty, cžiu pokutu!
Šo šwonju ja wšchěm' ludu.

Ššyrotka praji:

Ša niška šym, šyrotka tym,
Kiž we šahrodže Božej,
Mje Šesuš wša a lubo ma,
Š, tajke mam ja šbože,
We wěnzju tu, cže wucžicž chzu,
Šaf Šesuš horje bjerje,
Šdyž niški žy a ponižny,
Mašch ty žo pschi nim derje.

Mejška róža praji:

Šlaj, mje žoltu róžu mejšku,
Tež widžišch w cžeknym wěnzju,
Kaž rucže tu ja wufčejju,
We Božim horzym šlónzu,
A kčženje wšchē mi wotpadnje,
Šo bēla moja głowa,
Dha kēžbuj ty, hdyž štary šy,
Šo i cžescžu džěsch do rowa.

Šilija praji:

Š, krašna wšcha šym šilija,
Š draščžena mješ róžemi,
Šnjes Šesus mi tež wufwolli,
W wěnzju město mješ wšchěmi,
Ša prošchu to, ach, próžuj žo!
Tež tajku draštu dostacž.

We kotrejž ty i Jesužom by,
Móhl w Božim raju woštačž.

Nalika praji:

Kak rjenje tač, o, wonja wschač,
Hdyž kčuju ja nalika,
Mje we wěnzju čuju a kam so hnuj,
So hrěch wot tebe čžeka,
Budž sprawnja wscha a lubosna,
Kaž t čžesči to čži kłuscha,
Dha krašnje tu dasch t wonjenju,
B'džesch sbóžna, luba dušcha.

Njesapomnicžka praji:

„Njesapomni mje“, ja kłuschu čže,
So wołajsch moje mjeno,
Hdyž we wěnzju ty, mje widžal by,
Njesapomni Khrysta jeno,
Kž hnadu ma, hrěch wodawa,
A čžeknu wěnz čži dawa.
Tón praji tač: Slaj, dušcha wschač
Sa kžym twój hród a staka.

Selene wopjeńka praji:

To namakajsch tu, w wěnzju masch
Ty wopjeńka selene,
Ach, hladaj ty tež na nje wschě,
So byl, kaž wot nich jene.
Budž kžwěrnny, wschač kčesčžijau tač,
A wěr do Khrysta kžwěru,
Da wostanjesch seleny tež,
A pschidžesch t Božom mēru.

Teutscher w Poršchizach.

Wschelate i blista a i daloka.

— Schtwórtk mějesche pschedkžydstwo kžerbsteho knihowneho towarštwu w Budyschinje pošedjenje. Knjes pschedkžyda, farač ryczei Jakub, wotewri šhromadžisnu a postrowi kžobustawy pschedkžydstwa, kotrež bėchu so w polnej licžbje jeschli. S radoščju móžesche so wot polkadnika šjewičž, so je pschi wobsamkženju sličžbowanja šańdženeho lėta rjanu šbytk w polkadnicy šwoštał. Wo wudajomnych knihach wo „kžlubjenym kraju“ so rėčžesche. Wone w haprleji wukhadžēja a Šserbja je w nalėčžu dostanu. S rjanymi wobrasami pschene budža nadžjomnje lubych Šserbow šajimowacž, hdyž budža w duchu do teho kraja stupicž, hdyž je nasch šbóžnič kžhodžil t naschemu wumoženju a wėčžnemu šbožu. Tež hižo na pschichodne lėto kžebi rospominachmy, kajke knihe lubym Šserbam podamy. Tač ma nasche knihowarštwu pschewo kžwój wazny nadawł we woczomaj, nasch lud i dobrými nabožnymi knihemi šastaracž.

— Šańdžemu njedželu džeržesche w Minakalskim hoščenzju knjes konsistorialny radžicel Dibelius pschednoschł „wo ewangelskim hibanju w Awstriskej.“ Wjedro bėšche rano kžětro šcheriko. Popołonju pač so njebjó roščajšni a rjana šhromadžisna so nańdže. To wosjewjenje, so čže čžesčženy rėčžnik kam se kžwojeho nashonjenja powjedacž, bėšche ludži wabiko. S rjanymi pschikladami ša žiwjenje pschene pschednoschł móžny šačžisčęž na pošluharjow čžinjesche. Ša ewangelske hibanje w Awstriskej so w šhromadžisnje 100 hriwnow nasbėra.

— W Šsmecžezach so hotuja, ewangelsku kapalu natwaricž. Komitej je proštwy rospóšłal, w kotrychž ewangelskich Šserbow wo dary ša tóule twar prošy.

— Wyschnosčž je kžěžorstwowowemu kžejmej nowy šakónski nacžisł dla powjetschenja kžódžstwa pschedpołožila. Wyschnosčž praji, so je nasche kžódžstwo pornjó druhim wukłomozam pschemač. S přenjeho wuradžjenja, kotrež je so w kžejmje mělo, njeje pošnacž, hačž budže so tóule šakon wot ludowych šastupjerjow pschiwšacž. Zentrumška strona, kotraž roščrižuje, hiščeže dwėlowaza steji. Nowy šakon wschač kžebi wulke wopory wot luda žada. Na druhim boku pač dyrbimy tež, hdyž čžemny wukłomóž na morju bęčž, so i druhimi ludami mēricž móž. To kžmy tola nėtko šažo pošnali, hdyž so Žendželczenjo ššhroblichu, nēmiske kžódže w awrskim morju pschepytowacž.

— Wójna w Afrizy dale traje. Žendželczenjo wschudže, hdyž do přėdka džēja, poraženje počerpija. Šda so bjes dwėla bęčž, so budža buram podležecž. Pschi tym wschēm so žendželskim hordacžkam wo dobyčžu džije a lud je tač njerosumny, so kžwojim ministram mēri, kž i hordými rėčžemi lud šašlepuja. Šrudne je, so tucži ludžo wjazy kžwėdomnja nimaja a pschewo wjazy křwė pscheliwaja. Čžim dlėhe budža so hordžicž, čžim wjetscha budže hańba, hdyž budža Žendželczenjo tola šškončžnje burow wo mēr prošęčž dyrbjęčž a žyly žendželski lud budže i tym kžwoju dotalnu nahladnosčž šhubicž.

Ššwěrnny kžlužobnik.

General baron i Džhern bu w bitwje pola Bergena 13. haprleje 1759 kžmjertnje šranjenu. Rėčarjo žaneje nadžije wjazy njemėšachu. Šštož pač kžebi woni njeswėrijachu wuprajicž, to šwėri kžebi kžwěrnny kžlužobnik. „Knjes generalo“, rjekny wón, „hotujčže so, přjecž dže!“ „Njekam nicžo wo tym kžlyšecž“, bėšche kžurowe wotmolwjene. „Ale, knjes generalo“, šnapšecžžiwí njebojajny kžlužobnik, „kžym ja hdy we waschey kžlužbje njeswėrnny byl?“ „Nė, nė“, wotmolwi kžhorj, „ale ššto čže tole praščenje?“ „Nó“, wotmolwi kžlužobnik, „potom by moja přenja a najwjetšcha njeswėrnosčž byla, hdy bych so w tutych waschich pošlednich wotomikženjach njechal wo waschu dušchu štaracž; to by njeswėrnosčž byla, kotruž njebych psched Bohom na kžudnym dnju, ani psched wami kžamymi, ani psched waschey kžwėrnej macžerju ani kam psched mojim kžwėdomnjom šamolwicž móhl! Dofelž drušy so boja, wam to prajicž, dyrbjú ja to čžinicž. Šaj, wy štejicž psched wrotami wėčžnosčže a njemóžecžže so wotomika komdžicž! Ššjčelcže po duchowneho, kotruž waš pschihotuje!“

Tele kžłowa generala hnujachu. Wón temu kžwėrnemu čžłowjetej ruku da, kotruž so ša duchowne šbože kžwojeho knjesa tež psches row štarajšche, žadajšche kžebi duchowneho a wumrje wjekely we wėrje do Šesom Khrysta.

Nėščto t rospominanju.

Wjekela šu nasche kschidla, bolosčže nasche wotnohi.

Kšchescžžijan a kžwět.

Kšchescžžijan we kžwėcže je kaž kžódž na morju. Kžódž so podnuri, niz hdyž kžódž do wody pschidže, ale hdyž woda do kžódže pschidže. Tač tež kšchescžžijan, wón so podnuri, niz hdyž je wón we kžwėcže žiwj, ale hdyž je kžwět we nim žiwj.

Dobrowólne kžmilne dary ša wbohe hlódnje džecži w Afrizy w Šserbach nawdate:

Dotal nahromadžene: 2747 hr. 62 np.

Š Kakečžanskeje wošady	11 = — =
Š Wulkeho Dažina	2 = — =

Šhromadže: 2760 hr. 62 np.

W mjenje wobohich hlódnnych džecži praji džak

Šólčž, redaktor.

Daliske dobrowólne dary ša wbohe armeniske kžyroty:

Š Šodžisłskeje wošady (w „Mš. Šóšle“ hižo kžitowane):	
M. M. i Šodžija	3 hr.
Würgacž i Šornjeho Šunjowa	1 =
B. i Br.	2 =
Š. se Š.	2 =

Šhromadže: 8 hr.

W mjenje wobohich kžyrotow praji wutrobny džak

Šólčž, redaktor.

„Bombaj Šób“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschewawarňach „Šserb. Nowin“ na wsach a w Budyschinje dostacž. Na šchtwórcž lėta placži wón 40 np., jenotliwe čžišłka so ša 4 np. pschedawaju.